

ταν εΐμαστε παιδάκια κ' ή ζωή μας είναι γεμάτη από αλήθεια κι από ένθουσιασμό...

Εΐχε θαυμάσει τὸ Βενιζέλο ὁ Ψυχάρης, τὸν εΐχε ἀγαπήσει. Καὶ τὴν ἀγάπη του τὴν ἔδειξε χαρίζοντάς του ὅ,τι μπορούσε. Κ' ἔτυχε τὸ χάρισμά του νὰ εἶναι κάτι πολὺ ἰδανικό, ἕνα δῆγημά του. Κι ὅταν ἄξαφνα εἶδε νὰ γκρεμίζεται ἀπότομα μέσα του ὁ Πύργος ποὺ τοῦ εΐχε ὑψώσει, ἔτρεξε νὰ πάρη πίσω τὸ δῶρο καὶ νὰ ξαναφέρει τὴν ἀρμονία τοῦ ἑαυτοῦ του...

Ἄν εἶτανε στὴ Βουλὴ ὁ Ψυχάρης καὶ παρακολουθοῦσε ἀπ' ἀρχῆς τὸ Βενιζέλο ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο, πολλὲς φορὲς θὰ τὸν ἐθαύμαζε καὶ θὰ πετοῦσε ἀψηλὰ ἀπὸ ἐνθουσιασμό τὸ καπέλλο του, καὶ θὰ τὸν ἔκραζε μεγάλο. Μὰ ὅταν θὰ ἐρχότανε τὸ **μεγάλο ζήτημα**, τὸ μεγάλο του ἰδανικό ποὺ αὐτὸς τοῦ ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του ὁλόκληρη, ἂν ἔβλεπε ὁ Ψυχάρης τὸ Βενιζέλο νὰ σηκώνεται ἄξαφνα καὶ νὰ λέη ἄλλα παρ' ὅ,τι αὐτὸς σίγουρα, χαμογελώντας, περιμένε, ἂν ἔβλεπε ἔτσι ἀπότομα νὰ γκρεμίζεται τὸ εἶδωλό του, φαντάζεστε τί χαλασμός θὰ γινότανε μέσα του; Θὰ τρώμαζε, θὰ πετιότανε πάνου, θάλλαζε χρώματα καὶ στενοχωρημένος, μὴ ἔχοντας τί νὰ κάνη, θὰ πετοῦσε πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ τὴ Βουλὴ του κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν περιφρημὴ τοῦ Καμπρόν τὴ λέξη...

Καὶ φυσικά, τέτοια ἀπάνω-κάτω εἶταν ἡ πράξη τοῦ Ψυχάρη. Ἔκανε μιὰν αὐθόρμητη κίνηση κ' ἔβγαλε μιὰν ἀγαναχτισμένη φωνή, κ' ἔδειξ' ἔτσι ὅχι ὅτι μισεῖ τὸ Βενιζέλο, ἀλλὰ ὅτι πονεῖ γιὰ κάτι ποὺ ἀπότομα τὸ ἔχασε.

Νά, ποῦ φαίνεται ἡ μορφὴ τοῦ γυμνοῦ καὶ νά, ποῦ λάμπει ἡ ἠθικὴ τῆς ἀλήθειας. Ἀνθρωποὶ ποὺ στὰ καμώματά τους καθρεφτίζεται ἡ ὑστεροβουλία κ' ἡ δημοκρατία κ' ἡ ἀνηθικότητα, δὲ μπορούν ποτὲ νὰ ποῦνε τέτοια ἀγνά κι ὠραῖα λόγια. Αὐτῶν τὰ λόγια θὰ εἶναι πάντοτε ἀνήθικα καὶ πορνικά ὅσο κι ἂν λέγονται σκεπασμένα μὲ τὰ ὀνόματα τῆς Πατρίδας καὶ τῆς Θρησκείας. Μὰ λόγια, σὰν τὰ σημερινὰ τοῦ Ψυχάρη, ὅσο γυμνά κι ἂν εἶναι, ὅμως δείχνουν τὴν ἀλήθεια καὶ ξεσκεπάζουν τὴ σεμνότητα καὶ ἠθικότητα μιᾶς ὠραίας καὶ ποιητικώτατης ψυχῆς.

ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΥΠΩΘΟΥΝ

ΤΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΒΑΖΟΥ

(Θὰ χρειαστοῦν 500 δρ. γιὰ νὰ γίνει ἕνας τόμος ἀπὸ 10—

12 τυπογραφικὰ φύλλα).

Περασμένες συντρομῆς

Γ. Κόκκινος

Σ. Γιαννακόπουλος

Σ. Κοντολέος (Σμύρνη)

Δρ. 125

» 10

» 5

» 2

Δρ. 142

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ, ἀρ. 11, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2. — Γιὰ τὶς ἐπαρχίαι δεχόμεστε καὶ τριμηνες συντρομῆς (3 δρ τὴν τριμηνία. — Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἀ δὲ στέλνει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτά τὸ φύλλο, 20. — Τὰ περασμένα φύλλα ποὺ λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίβσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίαι στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΗ—Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» — ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΔΙΚΗ ΜΕ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΣ—ΣΤΟ «ΦΙΓΑΡΩ» — Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ.

Ἄν εἶμαστε κάπως δυσσχεσημένοι μὲ τὸν κ. Βενιζέλο, γιὰ τὸ φέρθηκε στὸ Γλωσσικὸ Ζήτημα εἰλικρινὰ καὶ παληκαρῶς, ὅπως ὅλοι καρτερούσαμε νὰ φερθεῖ, δὲ σημαίνει τοῦτο πὼς δῶ κι ὀμπρὸς θὰ παίξουμε τὸ ρόλο τοῦ κ. Πῶπ ἢ τοῦ «Χρόνου», κατακρίνοντας συστηματικὰ κάθε πράξη του καὶ κάθε ἀπόφασή του.

Ὁ «Νουμάς» θὰ κρατήσει κι ἀπέναντι τοῦ κ. Βενιζέλου τὴν ἴδια στάση ποὺ κράτησε κι ἀπέναντι κάθε ἄλλου πολιτικοῦ ἴσαμε τώρα. Ὅ,τι καλὸ, θὰν τὸ χερσοκροτεῖ κι ὅ,τι κακὸ, θὰν τὸ χτυπάει. Κ' ἐλπίζει, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Τόπου, πολλὲς φορὲς νὰ βρεθεῖ στὴν εὐχάριστη θέση νὰ χερσοκροτεῖ, — καὶ νά, μάλιστα, κοντὰ κοντὰ, ποὺ τοῦ δοθήκανε κίβλας δυὸ ἀφορμῆς γιὰ χερσοκροτήματα, μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ κ. Βενιζέλου γιὰ τὸ Ἀγροτικὸ ζήτημα τῆς Θεσσαλίας καὶ γιὰ τοὺς ξένους ὀργωνετῆς τοῦ στρατοῦ.

Ἀὐτὰ νομίσαμε πὼς ἔπρεπε νὰν τὰ δηλώσουμε καὶ γιὰ τοὺς φίλους μας καὶ γιὰ τὴν καημένη τὴν «Ἐστία», ποὺ εἶχανε κάπως πειραχτεῖ τώρα τελευταῖα τὰ νεῦρα της κι ἀρχίνησε νὰ μᾶς ἐνοχλεῖ μὲ τὰ νερόβραστα χωρατὰ της.

Κι ἀφοῦ γιὰ τὴν «Ἐστία» ὁ λόγος, καλὸ θάτανε νὰ θυμηθεῖ μιὰ μέρα τὰ λόγια μας ὁ κ. Βενιζέλος — τὴ μέρα δηλ. ποὺ ἡ «Ἐστία» θὰν τοῦ ἀποσύρει τὴν ἐμπιστοσύνη της, ὅπως τὴν ἀπέσυρε κι ἀπὸ τὸ Ράλλη κι ἀπὸ τὸ Θεοτόκη κι ἀπὸ τὸ Μαυρομιχάλη κι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἴσαμε σήμερα πρωθυπουργούς.

Γιατὶ ἡ «Ἐστία» — παλιὰ ἱστορία αὐτὴ — εἶναι πάντα μὲ τὸ Δοβλέτι, φιλοπατρίας ἔνεκεν. Δηλ. μόλις ὁ εὐνοοῦμενός της ἀρχινήσει νὰ κλονίζεται, ἡ «Ἐστία» δὲν κοιτάζει νὰν τοῦ στεριώσει τὴ θέση του, μὰ τοῦ δίνει τὴν τε.